

DET KONGELIGE
LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENT

Statsråden

Stortinget
Ekspedisjonskontoret
Karl Johans gate 22
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref
201100209-/MBB

Dato
16.02. 2011

Svar på skriftlig spørsmål nr. 869 fra representanten Torgeir Trældal

Representanten Torgeir Trældal stiller følgende spørsmål:

"Mattilsynet har på vegne av Landbruksdepartementet sendt ut et nytt utkast på høring til hvor mye statens utgifter til skadde ville dyr eller dyr med ukjent eier. Mattilsynet ønsker å endre forskriften om godtgjørelse for nødhjelp til dyr. Mener Statsråden at dette er rette veien å gå for å få en tilfredsstillende dyrevelferd, og kan Statsråden garantere at dette vil føre til en bedre dyrevelferd enn hva som er i dag?"

Den nye dyrevelferdsloven viderefører hjelpeplikten for enhver som påtreffer et sykt, skadet eller hjelpeløst dyr, og retten til dekning av nødvendige utgifter. Hjelpeplikten kan oppfylles ved å bringe dyret til veterinær. Dyrehelsepersonelloven gir veterinæren rett til en "passende godtgjørelse" for nødhjelp til dyr som han ikke får betalt for. Øyeblikkelig hjelp må være påtrengende nødvendig for at retten til godtgjørelse inntreffer når noen bringer dyret til veterinæren. Ordningen bidrar til at flere dyr får forsvarlig hjelp og at dyrevelferden dermed bedres.

Dyrehelsepersonelloven har imidlertid ingen nærmere regler om utmålingen av godtgjørelsen, og det har manglet en hjemmel for å forskriftsregulere ordningen eller dekke veterinærens utlegg direkte. Utbetaling av utleggene direkte til veterinæren etter krav har imidlertid vært fast forvaltningspraksis siden 80-tallet, men uten nærmere veiledning om godtgjøringens størrelse.

Da den nye dyrevelferdsloven trådte i kraft 01.01. 2010, fikk dyrehelsepersonelloven en hjemmel for å forskriftsregulere godtgjørelsen. Jeg mener det er behov for en slik

forskrift for å få en mer forutsigbar og rettferdig behandling av krav om godtgjørelse enn tilfellet har vært hittil.

Størrelsen på kravene og dokumentasjonen av behandlingsbehovet har variert betraktelig fra tilfelle til tilfelle og fra veterinær til veterinær. Uten nærmere regelverk har Mattilsynet måttet legge veterinærens krav til grunn i det enkelte tilfelle og samtidig forsøkt å gjennomføre en enhetlig praksis basert på et fornuftig skjønn. Det har imidlertid vist seg meget vanskelig å vurdere om et krav om godtgjørelse er "passende". Uten nærmere regler om dokumentasjon og utmåling av godtgjørelsen er det derfor risiko for forskjellsbehandling og misbruk av ordningen.

Mattilsynets samlede utbetalinger av godtgjørelse til veterinær for nødhjelp til eierløse dyr har økt kraftig de siste årene. Fra 2008 til 2009 økte utbetalingene med 40 %, og i 2010 utbetalte Mattilsynet 2,3 millioner kroner. Deler av økningen kan skyldes at flere dyr enn før får nødvendig hjelp. Ifølge Mattilsynets erfaring skyldes imidlertid mye av økningen at beløpene som kreves er blitt betydelig høyere.

For å få en mer forutsigbar og rettferdig ordning foreslås nå å forskriftsfeste godtgjørelsen med en standardisert grunnsats på kr 750 for veterinærens arbeid. Beløpets størrelse er satt ut fra en gjennomsnittlig timepris på kr 1000 og en arbeidstid på 45 min, som vil dekke enkel undersøkelse og avlivning. Veterinæren kan imidlertid velge behandling i stedet for avlivning hvis han mener det er dyrevelferdsmessig forsvarlig. I tillegg kan det søkes om ekstra godtgjørelse for nødvendig arbeid ut over en time, arbeid på kveld, natt og helg. Det kan også gis høyere godtgjørelse etter nærmere vurdering i helt spesielle tilfeller. Dekning av utgifter til legemidler, annet utstyr, reiser og moms kommer i tillegg.

Begrunnelsen for ordningen er at dyr skal få nødvendig veterinærhjelpe for å avhjelpe akutt lidelse. Det har aldri vært intensjonen at *enhver* behandling, kanskje inkludert oppstalling og pleie, skal dekkes av det offentlige. Avlivning utført på forsvarlig måte er ikke i strid med dyrevelferdslovens bestemmelser. For eierløse dyr er tvert imot ofte avlivning den beste løsningen for å unngå unødvendig påkjenninger og belastninger (dyrevelferdsloven § 3). Alternativet kan være en enkel behandling som gjør det dyrevelferdsmessig forsvarlig å slippe dyret fri igjen etter behandlingen.

Jeg mener på bakgrunn av dette at forslaget til ny forskrift er fornuftig og nødvendig. Dyrevelferden vil sikres minst like godt som før ved at folk kan yte lovpålagt hjelp til syke og skadde dyr, uten å risikere å bli sittende med veterinærregningen. Forskriften vil bety forutsigbarhet for veterinærene og Mattilsynet. Enklere saksbehandling hos Mattilsynet vil frigjøre tid til annet dyrevelferdsarbeid. Størrelsen på godtgjørelsen gir en indikasjon på hvilket tidsforbruk Mattilsynet mener kan være nødvendig for å ivareta forsvarlig dyrevelferd.

Både beløpets størrelse og andre bestemmelser i forskriftsforslaget kan komme til å bli justert på bakgrunn av høringsuttalelsene.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Lars P. Brekk'. The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke at the end.

Lars Peder Brekk